

Vi kom, vi såg, vi seglade (?)

Exakt klockan 14.21 den 13 januari plingar det till i inkorgen: "Önskar du hamnplats för din Safir i Långholmskanalen, Göta SS kommande säsong? Är du intresserad garanteras även varvsplats till hösten".

Vilken fråga! Familjen gör vågen. Äntligen ska vi slippa det eviga pendlandet till badhusviken på Gålö och de långa transportererna till Östnora utanför Västerhaninge där båten har legat över vintrarna. Jag svarar "Ja tack!" med vändande mejl.

Nu ska vi förverkliga det där som vi har drömt om och sett fram emot i flera år: ett riktigt båtliv i Stockholm. Iffi, vår röda Safir, ska få en ny hemmahamn (Ifigenia IV heter hon egentligen, döpt efter Agamemnons dotter i en grekiska myt).

Och så börjar det komma fler mejl. Kallelse till den årliga varvsstädningen, inbjudan till information för nya medlemmar. Vi har blivit tilldelade plats F22. Jaha, och den ligger vardådå? Familjen gör spaningsturer till Långholmen. Julia, vår femåring, och jag går på trevlig informationskväll. Där börjar saker klarna.

Plats vid finaste bryggan

En båtklubb är inte bara en styrelse, en medlemstidning och en mejladress. Den är också byggnader, bryggor och en sedan generationer rotfast kultur. F, det är ju närmaste bryggan med finaste träbåtarna, visar det sig. Och vi får arva en gul boj. Vågen igen – vi slipper äventyr med den omöjliga bojeka i Badhusviken för att dra upp gamla bojen.

Den 13 maj sjösätter vi för sista gången i Östnora och en vecka senare ger jag mig ensam av för att med motor och masten surrad på däck anlöpa den nya hemmahamnen. Vädret är strålande och jag dåsar till i vårsolen. Då utanför Dalarö – Pang! Iffi gör en bokstavlig tvärnit och jag kastas framåt mot mastfoten.

Så kan det gå när man läser sjökortet slarvigt. Grundet var ju tydligt utmärkt om jag bara hade tittat efter ordentligt. Safirer är som tur är stabilt byggda, så jag kan lägga i backen och lyckas smyga av stenen. Sedan går allt bra nästan ända fram till Långholmen,

Precis utanför Blockhusudden får jag motorstopp. Sedan leker jag farbror Melker i svallen efter Finlandsbåtarna. Men snurran verkar helt död, eller också har jag inte rätta knycken. Till slut förbarmar sig en snäll motorjätte och bogserar mig hela vägen till Långholmskanalens inlopp. Sista biten fram till nya bojen kan jag paddla.

Vad hände med latterna?

Följande helg mastar vi på och fixar med motorn. Nu ska vi väl ändå få segla. Fast hur var det med latterna? Ligger de möjligen kvar på vinden? Och en vantkruv har på något sätt gängat ur och försvunnit i vågorna på vägen från Östnora. Nåja, sådant går ju att fixa med lite uppfinningsrikedom.

Vi gör en provtur under Västerbron och ut på Riddarfjärden. Det går bra, fastän vi bara nöjer oss med storseglet, så bra att vi bestämmer oss för att lägga till en stund på Norr Mälarstrand för en eftermiddagsfika.

Räddad av en snäll motorjätte utanför Blockhusudden

Det skulle vi förstås inte ha gjort. Just i det mest kritiska förtöjningsmomentet dör motorn igen, och den som möjligt minns "Att angöra en brygga" kan nog se framför sig hur vi desperat försöker komma på ett sätt att manövrera oss ur den pinsamma situationen.

Om att vägra bensinmotor

På något vis lyckas vi få upp seglet igen och ta oss hem till Långholmen. Kajsa sitter till rors och styr oss skickligt in till bryggan på den allra sista vinden. Vi bestämmer oss trotsigt för att nu ska vi minsann vägra bensinmotor i fortsättningen. Om det behövs mer än segel får en liten elsnurra räcka.

Så länge vi håller oss på lugna vatten i Långholmskanalen går det utmärkt bra, visar det sig. Men när Iffi får lite vind i sidan går det inte lika bra. Vi och kommer i princip ingenstans på bara el. Snabbt upp med storseglet!

Den här gången har vi gäster med oss och vi lyckas göra en fin tur medsols runt Essingeöarna utan minsta incident. Övermodigt bestämmer vi oss för att vi ska segla in till bryggan igen, något som givetvis straffar sig. Rodret trasslar in sig i bojlinan. Jag måste hiva mig överbord med kläderna på för att ställa mig på bojen och försöka tynga ner den – vilket faktiskt lyckas.

Men det är överraskande svårt att ta sig upp i en segelbåt igen när man väl ligger i vattnet, även i en Safir som har ärvt en del av sina vackra linjer från äldre mälär- och skärgårdskryssare. Det slutar med att jag ger upp och får simma till bryggan.

Nu befinner vi oss som tur är mitt i den långa värmeböljan och det är säkert 25 grader i vattnet. Jag får ingen lust att gå upp. Istället hoppar barnen i med sina flytvästar, sedan våra gäster. Snart är vi fem glada badare som plaskar omkring bland näckrosorna.

Focken som blev ett spöke

Ett par veckor senare kryssar vi utanför Lilla Essingen med barnens kompis plus pappa. Vinden tar i och jag känner den där sköna lätta vibrationen i rodret som är Iffis speciella signal till oss att nu har vi skotat hem ordentligt.

Då – Pang! Plötsligt flaxar focken omkring som ett galet spöke. Travaren har lossnat, förmodligen på grund av materialutmattning. Jag får ta ett snabbt språng och greppa tag om Hanna, sjuåringen, som satt på fördäck och nu nästan håller på att ramla överbord.

Äntligen för fulla segel. Julia njuter för om masten

Slokörade linkar vi tillbaks till hemmabryggan. Vi bärgar storen redan i inloppet och smyger sakta in på el. Den här gången tar vi inga risker. Ja, sedan blir det faktiskt minst ett par fina och helt problemfria eftermiddagsseglingar också innan det är dags att torrsätta den 13 oktober.

Vintersömnen och läxor att lära

Nu sover Iffi vintersömnen på fängelsegården, i sällskap med sina två safirkompisar, och vi kan summera det första året med Göta SS. Nej, det blev inte så mycket seglande, vi kom aldrig iväg till Jungfruholmarna, några saker gick sönder, andra fungerade inte och vi lärde oss en del läxor. Men vi och Iffi har fått komma hem. Och det tackar vi ödmjukast för.

Text och foto: Lars Ilshammar

Iffi med safirkompis i väntan på vintersömnen.